

Arrest

nr. 90 670 van 29 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat T. VAN GESTEL en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine en afkomstig uit Tseki. Uw baas is een wahabiet. Hij en zijn entourage hadden een plan om tijdens het Eurovisie Songfestival van mei 2012 in Baku aanslagen uit te voeren. Uw baas vroeg u in 2011 om tijdens dit festival een zelfmoordaanslag te plegen. U was bang en liet uitschijnen dat u akkoord ging. U durfde zich niet naar de autoriteiten te wenden. U was bang voor uw baas en u was er eens getuige van geweest dat een collega van u door de entourage van uw baas werd onthoofd omdat hij gepraat had met de politie. Op

20/04/2012 had u voor het laatst een ontmoeting met uw baas. Hij gaf u 5.000\$ en zei dat jullie elkaar terug zouden zien op 10/05/2012. De volgende dag ontvluchtte u uw land van herkomst. Via Georgië reisde u naar Istanbul vanwaar u in een minibus naar België kwam waar u op 02/05/2012 uw asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er moet worden opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Bijgevolg mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval. Uit uw verklaringen blijkt immers (CGVS p. 5) dat u geen enkele poging heeft ondernomen om de autoriteiten van uw land op de hoogte te brengen van uw problemen. Evenmin meldde u de bevoegde autoriteiten dat er een aanslag werd gepland tijdens het Eurovisie Songfestival noch dat u er getuige van was dat een collega werd onthoofd door de entourage van uw baas omdat hij gepraat had met de politie. U stelt aanvankelijk dat deze mensen, i.e. wahabieten, alles kunnen doen in Azerbeidzjan en dat ze er worden getolereerd. Uit informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter het tegendeel, met name dat de Azerbeidzjaanse overheid regelmatig optreedt tegen radicale islamisten. Bijgevolg is het onaannemelijk dat de autoriteiten niet zouden optreden indien u hen had ingelicht over de plannen van uw baas. Bij verdere bevraging stelt u dat u bang was klacht in te dienen bij de autoriteiten en vreesde in de gevangenis te worden gestoken omdat u niet kon bewijzen dat u niet bij die wahabieten hoorde. Zoals u ook stelt is deze vrees gebaseerd op een veronderstelling van u die u op geen enkele manier objectief staft noch concreet aannemelijk maakt. U verklaart uiteindelijk dat de enige reden waarom u geen bescherming zocht in Azerbeidzjan uw angst voor uw baas en zijn entourage was, hetgeen echter geen verschoningsgrond is om niet minstens een poging te doen om uw autoriteiten in te lichten van de plannen van uw baas.

Uw gehoor voor het Commissariaat-generaal ging door kort nadat het Eurovisie Songfestival had plaatsgevonden. Gevraagd naar een stand van zaken verklaart u (CGVS p. 5-6) dat u niet weet of er na het Eurovisie Songfestival mensen - bv. uw baas - werden opgepakt in het kader van een mogelijke aanslag en herhaalt u dat dergelijke mensen, i.e. wahabieten, niet zullen worden opgepakt omdat ze machtig zijn. Uit de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat op 30/05/2012 het Azerbeidzjaanse ministerie van veiligheid meldde dat ze twee weken voordien tijdens een interventie 40 militanten van een Islamitische groepering die bomaanslagen wilden plegen tijdens het Eurovisie Songfestival hadden opgepakt waartijdens hun leider werd gedood. Deze feiten tonen vooreerst aan - zoals hierboven reeds werd gesteld - dat de Azerbeidzjaanse overheid wel degelijk optreedt tegen radicale islamisten waardoor er bijgevolg niet kan aanvaard worden dat u geen beroep heeft gedaan op de bevoegde nationale autoriteiten. Ook moet hierbij worden opgemerkt dat het bijzonder merkwaardig is dat u geen weet heeft van de arrestatie van een omvangrijke islamitische groepering die aanslagen wou plegen tijdens het Eurovisie Songfestival. U vertoont hierdoor een manifest gebrek aan interesse voor mogelijke gevolgen van de door u ingeroepen feiten, hetgeen niet alleen op ernstige wijze de door u ingeroepen vrees relateert, maar eveneens de geloofwaardigheid ervan in het gedrang brengt.

De geloofwaardigheid van uw relaas wordt nog verder ondermijnd. Voor het Commissariaat-generaal verklaart u immers (CGVS p. 4 & 6) dat toen u op 20/04/2012 voor het laatst een ontmoeting had met uw baas hij u 5.000\$ gaf en zei dat jullie elkaar terug zouden zien op 10/05/2012. U verklaart verder dat uw baas toen nog geen concrete afspraak wat betreft de lokatie voor deze ontmoeting met u maakte, dat hij dit later ging doen, en dat u op 10/05/2012 gewoon in het depot waar u voor hem werkte diende langs te komen. In de door u bij de Dienst Vreemdenlingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst p. 3) meldt u echter dat u zich op 10/05/2012 moest aanbieden in een gesloten huis in uw stad, dat het huis niet ver van de depot is en dat u gelooft dat ze - i.e. de wahabieten - er wonen. Bij confrontatie met de vaststelling dat u in deze vragenlijst een andere lokatie geeft waar u zich op 10/05/2012 diende aan te bieden, stelt u dat dit niet juist is en dat de afspraak was dat u toen naar het depot moest komen, hetgeen echter niet blijkt uit deze door u ingevulde vragenlijst. Gelet op het belang van deze afspraak - u zou er verdere instructies krijgen omtrent de bom - wordt de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnd.

Ook vertonen uw opeenvolgende verklaringen een belangrijke incoherentie. Zo verklaart u aanvankelijk (CGVS p. 3) dat uw baas in augustus-september 2011 u vroeg om een zelfmoordaanslag te plegen tijdens het Eurovisie Songfestival. Bij verdere bevraging wijzigt u uw relaas en stelt u (CGVS p. 4) dat u pas in december 2011 vernam van deze geplande aanslag. Gevraagd waarom u aanvankelijk zei dat uw problemen begonnen in augustus-september 2011 stelt u dat u toen getuige was hoe een collega van u door de entourage van uw baas werd onthoofd omdat hij gepraat had met de politie. Bij confrontatie met uw eerdere verklaring dat uw problemen begonnen in augustus-september 2011 toen uw baas u iets vroeg en u dit weigerde, stelt u dat u niet meer weet wanneer uw baas u vroeg om

deze zelfmoordaanslag te plegen, en dat het november of december 2011 kan zijn geweest. Gelet op de ernst van deze beweerde feiten (u was getuige van een onthoofding, u vernam dat u een zelfmoordaanslag moest plegen) kan niet worden aanvaard dat u dergelijke volatiele verklaringen aflegt wanneer u deze in de tijd situeert.

De vaststelling dat u de familienaam van uw baas niet kan geven (CGVS p. 4) is evenmin bevorderlijk voor de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen inzake uw vluchtroute. U verklaart (CGVS p. 2-3) immers dat u vanuit Turkije in een minibus naar België reisde. U weet echter niet welke landen u passeerde noch waar u de Schengenruimte binnenkwam. U gaf uw paspoort en 4.500\$ aan uw passeur maar u weet niet waarom hij uw paspoort bijhield tijdens de reis noch of er een visum in uw paspoort was geplaatst en door welk land dit eventuele visum werd uitgereikt. U stelt dat de minibus éénmaal gestopt werd maar er geen controle plaatsvond. Er was verder geen afspraak gemaakt met uw passeur wat u tijdens een eventuele controle diende te zeggen over uw paspoort. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoeelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u geen informatie kan geven over uw reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van de inhoud van het paspoort dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet op de hoogte bent van de inhoud van het paspoort die werd gebruikt niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas als ook uw algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang. Concluderend moet worden gesteld dat uw onwetendheid over essentiële elementen verbonden met uw asielrelaas, uw manifest gebrek aan interesse in de nasleep van de door u ingeroepen feiten, uw incoherente verklaringen en uw ongeloofwaardige reisroute, niet alleen op ernstige wijze de door u ingeroepen vrees relateert, maar eveneens de geloofwaardigheid ervan ernstig in het gedrang brengt.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er wat u betreft geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden weerhouden noch dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel beroept zij zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden beide middelen samen behandeld.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde

verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Verzoekende partij kan zich niet vinden in de redenering van de commissaris-generaal dat het voor haar perfect mogelijk was geweest om de autoriteiten van haar land op de hoogte te brengen van haar problemen om op deze wijze bescherming in haar eigen land te kunnen verkrijgen. Zij gaf immers aan op het Commissariaat-generaal dat zij geen klacht indiende uit vrees om er zelf van verdacht te worden bij de Wahabieten te horen en uit angst voor haar baas, die zich in het verleden ook reeds had gewroken op een collega van haar. Dat haar vrees louter gebaseerd is op veronderstellingen, is derhalve niet correct volgens verzoekende partij.

Voorts voegt verzoekende partij een deel van het Algemeen Ambtsbericht van Azerbeidzjan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken toe als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlage 3) om erop te duiden dat in de praktijk het doen van een aangifte bij de politie allerminst garantie biedt dat de politie ook daadwerkelijk tot handelen overgaat en dat de bereidheid hiertoe sterk afhankelijk is van steekpenningen, dit ondanks de anticorruptiecampagne die in 2011 van start ging. Gelet op deze informatie, is het volgens verzoekende partij niet verwonderlijk dat het vertrouwen in de politie zoek is. Het is immers maar de vraag of zij ook daadwerkelijk hulp had kunnen verkrijgen van de politie.

2.2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij vooreerst in haar verzoekschrift louter herhaalt dat zij uit angst haar autoriteiten niet op de hoogte durfde te brengen van haar problemen en dat zij niet akkoord is met de bevinding van verwerende partij dat haar angst om zelf in de gevangenis te belanden gebaseerd is op loutere veronderstellingen. Dergelijk verweer volstaat niet om de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing hieromtrent te weerleggen. De Raad wijst op de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij uiteindelijk verklaart dat de enige reden waarom zij geen bescherming zocht in Azerbeidzjan haar angst voor haar baas en zijn entourage was en stelt vast dat verwerende partij terecht besloot dat deze reden niet als verschoningsgrond kan worden aanvaard voor het feit dat verzoekende partij niet eens een poging heeft ondernomen om de autoriteiten in te lichten over de plannen van haar baas. De Raad wijst verzoekende partij er in dit verband op dat internationale bescherming immers slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer verzoekende partij toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Waar verzoekende partij verwijst naar het Algemeen Ambtsbericht van Azerbeidzjan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken om aan te tonen dat het allerminst zeker is of zij effectief had kunnen rekenen op de hulp van de politie in Azerbeidzjan, stelt de Raad vast dat zij hiermee niet aantoonde dat zij niet of onvoldoende kan rekenen op de hulp en bescherming van de in haar land aanwezige autoriteiten. Immers, in het voormelde Ambtsbericht staat onder meer het volgende te lezen: *“... Aangiftes worden doorgaans in behandeling genomen en de betrokkene krijgt een schriftelijke bevestiging van de aangifte. Als de betrokkene van mening is dat de dienstdoende politiebeambte in gebreke blijft, kan hierover een klacht worden ingediend bij een hogere instantie binnen het politieapparaat. Ook kan een klacht worden ingediend bij het bureau van de Openbare Aanklager of bij de ombudsman. Op basis van het Wetboek van Strafvordering kan een persoon zich tot een rechter wenden. ... Ngo's en internationale organisaties kunnen burgers behulpzaam zijn bij het verkrijgen van rechtsbescherming. Hierbij valt te denken aan het verlenen van juridische bijstand bij het indienen van een klacht of beroepschrift bij de officiële gerechtelijke instanties in Azerbeidzjan, of bij het EHRM. Ook kunnen internationale hulpverleners en advocaten soms effectiever hulp bieden aan gedetineerden dan Azerbeidzjaanse hulpverleners omdat de internationale*

organisaties waar zij voor werken beter in staat zijn druk uit te oefenen op de Azerbeidzjaanse autoriteiten ... Daarenboven wijst de Raad nog op de motivering van verwerende partij dat uit de informatie waarover zij beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat de Azerbeidzjaanse overheid regelmatig optreedt tegen radicale islamisten en specifiek dat op 30 mei 2012 het Azerbeidzjaanse ministerie van veiligheid meldde dat ze twee weken voordien tijdens een interventie 40 militanten van een islamitische groepering die bomaanslagen wilden plegen tijdens het Eurovisie Songfestival hadden opgepakt waarbij hun leider werd gedood, hetgeen er wederom op wijst dat de Azerbeidzjaanse overheid wel degelijk optreedt tegen radicale islamisten. Verzoekende partij kan derhalve niet aannemelijk maken dat zij in deze geen of onvoldoende beroep zou kunnen hebben gedaan op de bevoegde nationale autoriteiten.

2.2.3.1. Met betrekking tot de vastgestelde desinteresse met betrekking tot de stand van zaken in haar land van herkomst, kaart verzoekende partij aan dat enkel geweten is dat 40 militanten van een islamitische groepering – er werd niet bekend gemaakt dewelke – werden opgepakt en dat hun leider werd gedood. Verdere details hieromtrent werden echter niet vrijgegeven en verzoekende partij ziet dan ook niet in hoe zij zou moeten weten of haar baas al dan niet bij de opgepakte personen behoorde.

2.2.3.2. De Raad is de mening toegedaan dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na haar vertrek uit haar land van herkomst daar deze informatie verzoekende partij derhalve zou hebben toegelaten om haar eigen situatie in te schatten. Het zich hierover op geen enkele wijze informeren doet volgens de Raad op zeer ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Verzoekende partij verklaart dat zij haar land van herkomst is moeten ontvluchten omdat haar baas en zijn entourage een plan hadden om tijdens het Eurovisie Songfestival van mei 2012 in Baku aanslagen uit te voeren en hij haar had gevraagd om tijdens dit festival een zelfmoordaanslag te plegen. Er kan van verzoekende partij dan toch wel minstens worden verwacht dat zij zich correct informeert over de gebeurtenissen die zich eventueel zouden hebben voorgedaan voor, tijdens en na dit festival. Zo is het voor verzoekende partij bijvoorbeeld van cruciaal belang om te weten of haar baas en zijn entourage eventueel werden opgepakt. Dat van verzoekende partij verwacht werd dat zij diende te weten of haar baas al dan niet werd opgepakt, betreft een stelling die berust op een foutieve lezing van de bestreden beslissing. Dit blijkt duidelijk uit de inhoud van het gehoorverslag:

“Que nu gebeurt in aze? Baas opgepakt?”

Geen info over wat er in aze gaande is

...

Zijn er mensen opgepakt nav songfestival mogelijke aanslag?

Wtn, geen nieuws daarover, maar ik herhaal dat ze die mensen niet zullen oppakken want ze zijn machtig” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 6 juni 2012, p. 5-6). Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekende partij geen enkel idee heeft of er een aanslag heeft plaatsgevonden. Het zou verzoekende partij nochtans niet zoveel moeite hebben gekost om erachter te komen dat een omvangrijke islamitische groepering – ongeacht het gegeven of dit de groepering was waarbij haar baas actief was – werd opgepakt door de Azerbeidzjaanse autoriteiten omdat deze bomaanslagen wilde plegen tijdens het festival. Dergelijke houding getuigt wel degelijk van een manifest gebrek aan interesse in de evolutie van haar eigen problemen, besluit de Raad.

2.2.4.1. Inzake de vaststellingen omtrent de voorgehouden vluchtroute, bevestigt verzoekende partij dat zij inderdaad niet in staat was om alle landen op te sommen waarlangs zij gepasseerd is tijdens haar vlucht. Zij voert in dit verband aan dat zij niet zelf de minibus bestuurde en dat zij derhalve ook niet steeds lette op de weg. Verzoekende partij meent dat haar evenmin kan worden verweten niet te weten waar zij de Schengenruimte binnenkwam. Er kan van haar immers niet worden verwacht dat zij weet welke landen er allemaal tot de Schengenzone behoren. Dit behoort niet tot de algemene kennis waarover iedere doorsnee Europeaan beschikt.

Voorts betoogt verzoekende partij dat de vaststelling dat zij geen verdere informatie kan geven betreffende haar paspoort, niet mag verwonderen. Zij betaalde immers een grote som geld aan een passeur teneinde naar België te kunnen vluchten en zij diende zich uiteraard, zoals de praktijk is, te houden aan diens instructies. Zij verkeerde derhalve niet in de positie om de handelingen van deze passeur in vraag te stellen, laat staan om hem vragen te stellen. Tot slot merkt verzoekende partij nog op dat het een gangbare praktijk is in het illegale circuit dat passeurs valse documenten bezorgen in ruil voor veel geld en de officiële documenten van de personen die zij vervoeren.

2.2.4.2. De Raad is van oordeel dat van een persoon, *in casu* verzoekende partij, die uit ernstige vrees voor vervolging haar land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar de Europese Unie,

redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert is omdat zij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij totaal onwetend blijkt te zijn over de afgelegde reisweg en over het al dan niet aanwezig zijn van een visum in haar paspoort. Het is immers algemeen geweten dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoeelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het risico voor zowel verzoekende partij als de smokkelaar op ontdekking was dan ook zeer reëel. Het is volgens de Raad dan ook uiterst onaannemelijk dat verzoekende partij absoluut niet op de hoogte zou zijn van de wijze waarop zij kon reizen en dat zij met haar smokkelaar geen afspraken heeft gemaakt over wat zij diende te zeggen of doen indien zij zou worden gecontroleerd. Dat verzoekende partij de bus niet zelf bestuurde, waardoor zij de weg niet in het oog hield en dat zij niet weet welke landen tot de Schengenzone behoren, neemt niet weg dat zij zich hier ten minste over zou kunnen hebben geïnformeerd, hetgeen niet gebeurd is. Hierbij merkt de Raad op dat, gelet op de door verwerende partij aangehaalde informatie, die zich in het administratief dossier bevindt, het eveneens niet geloofwaardig overkomt dat verzoekende partij tijdens haar reis geen enkele controle zou hebben gehad. Waar verzoekende partij haar onwetendheid over de afgelegde reisweg en de hierbij gebruikte documenten en het feit dat zij geen enkele afspraak heeft gemaakt met de passeur, hetgeen door verwerende partij niet aannemelijk wordt bevonden, nog tracht goed te praten door erop te wijzen dat zij zich gewoon diende te houden aan de instructies van de smokkelaar en dat zij zich niet in de positie bevond om de handelingen van deze passeur in vraag te stellen, laat staan om hem vragen te stellen, merkt de Raad op dat, volgens de verklaringen van verzoekende partij, er nu net geen enkele instructies werden gegeven door de smokkelaar (administratief dossier, stuk 4, p.3). Dat zij hem geen vragen durfde te stellen, komt, gelet op het risico zowel voor haarzelf als voor de smokkelaar om te worden betrappt, niet als een geloofwaardig argument over.

2.2.5. De Raad merkt op dat verwerende partij in haar beslissing nog melding maakt van twee flagrante tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij. Zo stelt verwerende partij vast dat verzoekende partij in de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere locatie opgeeft waar zij zich op 10 mei 2012 diende aan te bieden dan tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Eveneens merkt verwerende partij op dat verzoekende partij aanvankelijk tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal vertelt dat haar baas haar in augustus-september 2011 vroeg om een zelfmoordaanslag te plegen, terwijl zij verder verklaarde dat zij pas in december 2011 vernam van deze geplande aanslag. Verwerende partij motiveert eveneens dat verzoekende partij geen passende verklaringen kan aanreiken voor deze tegenstrijdigheden. Voorts dient eveneens te worden opgemerkt dat verwerende partij een onwetendheid vaststelt in hoofde van verzoekende partij. Zo motiveert verwerende partij dat het feit dat verzoekende partij de familienaam van haar baas niet kan geven, evenmin bevorderlijk is voor de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoekende partij over deze tegenstrijdigheden en deze onwetendheid met geen woord rept in haar verzoekschrift. Voormelde motieven in de bestreden beslissing worden door de Raad dan ook als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.6. Uit de vaststellingen dat verzoekende partij geen enkele poging heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen en dat zij geen moeite heeft gedaan om zich op de hoogte te stellen van de stand van zaken in haar land en uit de verschillende tegenstrijdigheden en onwetendheden (zowel betreffende de identiteit van haar baas als over de afgelegde reisweg), moet worden besloten dat aan het asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht. Derhalve kan verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Azerbeidzjan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT